

บทนำ

หนังสือเล่มนี้เล่าถึงเหตุการณ์ประหลาดที่เกิดขึ้นในป่าลึก
ของเทือกเขาใหญ่ในเขตต้าชิงอันหลิ่ง

เหตุประหลาดซึ่งเกิดขึ้นเมื่อสามสิบปีก่อน

ตอนนั้นเป็นช่วงคริสต์ศตวรรษที่ยี่สิบปลายทศวรรษที่หกสิบ
ทีมสำรวจลึกลับทีมหนึ่งเดินทางย้อนแสงอาทิตย์อัสตงมุ่งหน้าเข้าสู่
หมู่บ้านหม่านอย่างช้าๆ ในขบวนมีล่ออยู่หลายตัว บนหลังของพวกมันคือ
ผ้าสักหลาดผืนหนา ได้ผ้าสักหลาดเป็นสิ่งของหนาหนักที่ไม่มีใครรู้ว่า
คืออะไร รอยเท้าล่อพวกนั้นจมลึกไปบนพื้นหิมะ

ทันทีที่เห็นทีมสำรวจบุกป่าฝ่าดงเข้ามาถึงยังหมู่บ้าน พวกชาวบ้าน
ก็อดนึกประหลาดใจไม่ได้ ที่นี่คือเทือกเขาต้าชิงอันหลิ่งซึ่งตั้งลึกอยู่ใน
ป่าดิบชื้นสุดท้ายแห่งผืนแผ่นดินจีน ริมฝั่งแม่น้ำเก่าแก่ที่ชื่ออาร์กุน
ซึ่งเป็นพรมแดนกันขวางระหว่างจีนกับรัสเซีย ยามปกติก็มีคนมาเยือน
ดินแดนแห่งนี้น้อยนัก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงในเวลานี้ที่ย่างเข้าช่วงปลาย
เดือนพฤศจิกายนแล้ว ป่าเขาล้วนถูกตัดขาดจากโลกภายนอก

เหตุใดที่มสำรวจจกลุ่มนี้ถึงยังฝ่าเข้ามากันอีก!

ต้าซิงอันหลังมีลักษณะภูมิประเทศสูงๆ ต่ำๆ แค่เดือนกันยายน เส้นทางเข้าออกก็ถูกปิดจนหมด พอถึงเดือนตุลาคมหิมะเริ่มโปรยละของลมไปเหมา* โหมกระพือทั่วทั้งบริเวณ คมกริบเสียยิ่งกว่ามีดดาบ คุณหมูลดต้าได้ถึงลยี่สิบหรือลบสามสิบองศา หิมะหนาหนึ่งถึงสองเมตร แค่หลับไปตื่นหนึ่ง กองหิมะหนาหนักก็ถมทับจนเปิดประตูไม่ออก ไม่ว่าจะถีบกระต๊บยังงักก็ไม่สะเทือน ในเวลาเช่นนี้มีก็แต่พวกผีตั้งค่าย** เท่านั้น ถึงกล้าสวมหมวกหนังหมาหนาๆ มาเข้าป่าตัดไม้ (เวลาอากาศหนาวจัด ต้นไม้จะเปราะที่สุด ตัดโค่นได้ง่าย เคลื่อนย้ายไม้ที่ถูกโค่นลงมาตามทางหิมะได้อย่างสะดวก) ส่วนพวกคนธรรมดาทั่วไปในกะโลกไม่ได้มีสมองใส เป็นน้ำแข็งก็ไม่มีใครเขานุกลุยเข้ามา

แต่ที่มสำรวจจนี้ไม่เพียงแต่มาถึงแล้วเท่านั้น ด้านหลังยังมีทหารหน้าตาเครียดซึ่งตามมาอีกหลายนาย ทหารพวกนั้นสวมชุดทหารเก่าๆ สะพายปืนปลายดาบไว้บนไหล่ ทำทางถมึงทึง ขยับเดินตามมาที่ละก้าวๆ ใครเล่าจะไม่เชื่อ

ตอนสังเกตเห็นทหารกลุ่มดังกล่าว ชายในหมู่บ้านที่เคยเป็นทหารมาก่อนก็รู้สึกเหมือนมีบางอย่างผิดปกติ ส่วนเรื่องที่ว่าผิดปกติตรงไหนนั้น เขาก็นึกไม่ออก แต่หลังจากได้กินหุหุมูไปสองสามชิ้น ดื่มห้ำข้าวโพดไปอีกหนึ่งซามใหญ่ เขาก็เริ่มนึกขึ้นได้ว่าทหารพวกนั้นไม่มีเครื่องหมายอินทรธนูบนบ่า ชุดทหารหรือก็ดูแปลกๆ คล้ายชุดทหารสมัยก่อน โบหน้าซีดเผือด นัยน์ตาแดงก่ำ...ไม่เหมือนคนเป็น แต่กลับคล้ายคนตายที่คลานออกมาจากใต้ดิน...

* ลมไปเหมา แปลตรงตัวว่าลมละของขาว หมายถึงลมหนาวที่หอบพัดเกล็ดน้ำค้างและหิมะบนพื้นให้ปลิวว่อน อารุนแรงถึงขั้นเป็นพายุหิมะ

** ผีตั้งค่าย เป็นคำที่คนในท้องที่ใช้เรียกคนหนุ่มสาวมีการศึกษาที่ชอบมาตั้งแคมป์ออกค่าย

ทีมสำรวจหยุดอยู่ที่หมู่บ้านไม่นานนัก พวกเขาหยิบเอาจดหมายแนะนำตัวฉบับหนึ่งออกมา เลขานุการเฒ่าของพรรคสาขาย่อยเดินเอะอะ งะๆ พาคนของตนไปเคาะประตูบ้านเฒ่ากู่

เฒ่ากู่เป็นพรานป่าที่มีชื่อเสียงที่สุดของหมู่บ้านห่ม่าน บ้างก็ว่าเขาเป็นพรานป่าที่โด่งดัง ฉลาดและใจกล้าที่สุดในต้าซิงอันหลัง ลือกันว่าหนังสือตัวที่เฒ่ากู่ถลกมาทั้งชีวิตนั้นมีจำนวนมากพอจะห่มคลุมยอดเขาได้ สัตว์ป่าในต้าซิงอันหลัง ไม่ว่าจะหมาป่า หมาใน เสือ เสือดาว หมูป่า หมิดำ ยูยั๊กซ์ หมาจิ้งจอก เพียงพอนไชบีเรีย กวางโรตะวันออก กวางหมီးลู่ แมวป่า เขาล้วนเคยพบและเคยล่าพวกมันมาแล้วทั้งสิ้น

วันที่ทีมสำรวจไปเคาะประตูบ้าน เฒ่ากู่กำลังฉลองครบสิบขวบ ให้ลูกชายอยู่พอดี เด็กน้อยสวมเสื้อบุวมตัวใหม่ ยิ้มกว้าง จุดประทัดอยู่ในลานบ้าน หมาไก่แตกตื่นวิ่งหนีกันกระเจิดกระเจิง พวกผู้หญิงส่งเสียงหัวเราะคิกคัก ที่นั่งอยู่บนเตียงเตาอุ่นสบายคือพวกผู้ชายที่เป็นพี่น้องร่วมเป็นร่วมตายอยู่ในหุบเขานี้เป็นเวลาช้านาน ทุกคนต่างกำลังเล่นเป่ายิงฉุบ ส่งเสียงเอะอะเอ็ดตะโร ต้อล้อต้อเถียง หัวเราะเบิกบาน ตีมเหล่าเกาเหลียง เหล่าข้าวโพดที่หมักกันเองอย่างสนุกสนาน

ทันทีที่เห็นทีมสำรวจเข้ามาหยุดยืนอยู่ที่กลางลาน พวกเขาบางคนก็เริ่มแสดงอาการไม่พอใจ เหล่าเกาเหลียงอุ่นร้อนที่ตักถึงห้องเปลี่ยนคำพูดคำจาให้ร้อนแรงยิ่งกว่า 'พวกเอ็งคิดจะทำอะไร ขึ้นเขาดอนนี้นี่นะ อยากรู้ก็ขึ้นไปกันเองสิวะ'

'พวกเราต้องการไปยอดเขาซาหลง (พิฆาตมังกร)' ชายที่เป็นหัวหน้าทีมสำรวจยื่นมือออกมาด้วยสีหน้าราบเรียบ บนมือของเขาคือแผนที่ทหารฉบับหนึ่ง

'ไปหาแม่เอ็งดิ!' ชายคนหนึ่งโมโห เหวี่ยงหมวกหนังจิ้งจอกทิ้ง

แล้วคิดว่าแผนที่ในมืออีกฝ่ายมาฉีก แต่ไม่ว่าจะพยายามสักแค่ไหน ก็ฉีกมันไม่ขาด ชายคนดังกล่าวมองดูแผนที่ แผนที่บัดซบนี้ต้องเป็นของพวกผีญี่ปุ่นอย่างไม่ต้องสงสัย! พวกญี่ปุ่นสารเลวยึดครองตงเปียนนานหลายสิบปี มีหรือที่พวกเขาจะไม่ว่าจะรู้ว่าอักษรญี่ปุ่นหน้าตาเป็นยังไง เขามองดูกาบาทสี่แดงสองสามจุดบนแผนที่กับอักษรญี่ปุ่นสองสามแถว แต่เมื่อไม่อาจเข้าใจความหมาย เขาจึงเคลื่อนสายตาสงสัยไปยังชายที่เป็นหัวหน้าทีมสำรวจแทน แต่แล้วจู่ๆ เนื้อตัวเขาก็พริ้วไหวที่อุมปากกระตุก ร่างกายโอนเอนตกจากเตียงเตา แผนที่หล่นร่วงลงกับพื้น

หลายปีหลังจากนั้นทุกครั้งที่ถูกคนถามว่าตกลงในตอนนั้นเขาเห็นอะไรเข้ากันแน่ ทำไมถึงพลัดตกจากเตียงเตาได้ เขามักทำเพียงนั่งเงิบกรอกเหง้าเข้าปากไม่หยุดจนสองตาแดงก่ำ ก่อนจะพิมพ์ทำอะไรบางอย่างที่ไม่มีใครฟังเข้าใจออกมา "ไอ้บัดซบนั่นไม่มีลูกตา..."

ไม่มีลูกตาหมายความว่าอะไร ทุกคนซักถาม แต่เขากลับไม่ยอมพูดอะไรอีก ต่อมาหลังจากที่ทุกคนช่วยวิเคราะห์ ก็รู้สึกว่าการพูดประโยคดังกล่าวมีความหมายได้สองอย่าง หนึ่งคือหัวหน้าทีมสำรวจนั้นไม่มีลูกตา เป็นคนตาบอด ส่วนอีกอย่างคือคนคนนั้นไม่มีตาดำ มีแต่ตาขาว (ว่ากันว่าลักษณะเช่นนี้ไม่ใช่โรค แต่เพราะได้รับการเบิกเนตรสวรรค์ สุดอัศจรรย์พันลึก)

พูดถึงเรื่องในตอนนั้นต่อดีกว่า ชายที่เป็นหัวหน้าทีมสำรวจหยิบเอาแผนที่ขึ้นมายื่นให้เผ่ากู่อีกครั้ง ไม่ปริปากพูดอะไรแม้แต่ครึ่งประโยค

หลังจากรับแผนที่มาดูอยู่ครู่หนึ่ง เผ่ากู่ก็ลากชายผู้เป็นหัวหน้าทีมสำรวจเข้าไปคุยกันในห้อง ตอนกลับออกมา เขาไม่พูดอะไร

ทำเพียงไล่พี่น้องเหล่านั้นกลับ พอเช้าวันที่สองเขาก็แบกปืนลูกซองที่อาบเลือดหมาป่าจำนวนนับไม่ถ้วนกระบอกนั้นขึ้นหลัง พร้อมจูงลูกน้อยที่เพิ่งครบสิบขวบเดินนำทีมสำรวจลึกลับขึ้นภูเขาไป

ออกเดินทางไปได้เพียงสามวัน ลมไปเหมาก็โถมกระหน่ำใส่เทือกเขาต้ำซิงอันหลังติดต่อกันถึงสามวันสามคืน หิมะที่โปรยละอองอยู่กลางสายลมถล่มใส่หัวและใบหน้าของผู้คนไม่ยั้ง ตกคำเสียงกิ่งไม้ที่ถูกกองหิมะทับถมจนหักลั่นดังออกมาจากป่าดิบไม่ขาดสาย ทุกคนต่างไม่สบายใจ นอนกระสับกระส่ายพลิกตัวกลับไปกลับมามากมายแต่ยังคงไม่หลับใหล ลมไปเหมารุนแรงแบบนี้ หิมะหรือก็ตกหนัก ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยหมอกทึบ แม้แต่จะออกไปล่าสัตว์ก็ยังไม่ไหว ครั้งนี้เกรงว่าเผ่ากู่จะโชคร้ายมากกว่าโชคดี!

ไม่ว่าใครก็หนีไม่พ้นหลังจากพายุหิมะผ่านพ้นไปได้ประมาณครึ่งเดือน ขณะที่ทุกคนต่างคิดว่าคณะสำรวจคงถูกฝังอยู่ในป่าแล้ว เผ่ากู่กลับกระเสือกกระสนพาตัวเองกลับหมู่บ้านได้สำเร็จ ชนคิ้วและเส้นผมของเขาต่างเต็มไปด้วยน้ำแข็งย่อยสี้แดงฉาน ถึงจะยังมีลมหายใจแต่ทั่วทั้งตัวก็อาบไปด้วยเลือดเย็นเยียบ

แม่เผ่าเจียงคู้ชีวิตของเผ่ากู่ตรงดิ่งเข้าไปหาสามีเป็นคนแรกหญิงชราสังเกตเห็นว่าด้านหลังของเสื้อคลุมหนังสัตว์ของเผ่ากู่มีรอยฉีกขาดคล้ายถูกมีดฟันอยู่หลายจุด แต่ถึงอย่างนั้นแม่เผ่าเจียงก็ยังคงใจเย็นสั่งให้คนพาเผ่ากู่ขึ้นไปนอนบนเตียงเตา หลังเชิญคนพวกนั้นกลับหมดแม่เผ่าเจียงก็รีบปิดประตูลงกลอน ข้างกายเหลือไว้ก็แต่ลูกสาวสองคน

พอปลดเสื้อคลุมหนังสัตว์ออก แผ่นหลังของเผ่ากู่ที่ถูกไอเย็นกัดจนเปื่อยเป็นจำสีม่วงดำก็ปรากฏขึ้นต่อสายตา ลูกสาวคนโตร้องให้ออกมาทันที 'นี่พ่อไปเจออะไรเข้ากันแน่!'

แม่เฒ่าเจียงยังคงไม่หวั่นไหว หญิงชราสั่งให้ลูกสาวคนโต รีบไปตักหิมะในลานมากะละมังหนึ่ง ส่วนตัวเองก็จุดตะเกียงน้ำมัน ใช้มือกอบหิมะขึ้น ค่อยๆ ลูบไปบนแผ่นหลังของเฒ่ากู๋ แผลที่เกิดจาก ไอเย็นกัดต้องให้หิมะขัดถูเท่านั้น หากใช้น้ำร้อนลวก อังด้วยเตียงเตาอุ่น ต่อให้รักษาชีวิตเอาไว้ได้ เนื้อหนังพวกนั้นคงไม่แค้นได้หลุดลอกออกเป็นแผ่น

แม่เฒ่าเจียงใช้ชีวิตอยู่กับเฒ่ากู๋มามากกว่าครึ่งค่อนชีวิต ย่อมรู้จักเขาดี เฒ่ากู๋เป็นคนเด็ดเดี่ยวรอบคอบ ทำอะไรล้วนระมัดระวัง ไม่อย่างนั้นไหนเลยจะเป็นพรานป่าอันดับหนึ่งของต้าชิงอันหลังได้ เสื้อคลุมหนังสัตว์ของเขาถูกมีดฟันขาด แต่แผ่นหลังกลับไม่มีบาดแผล นั่นก็หมายความว่าเขาคือคนพินิจตนเอง แต่ทำไมเขาถึงต้องเสี่ยง หนาวตายแบบนี้ด้วย

หญิงชรา กอบหิมะกองแล้วกองเล่าลูบไปตามตัวของเฒ่ากู๋ซ้ำๆ หลังจากทำอยู่ครู่หนึ่งร่างกายของอีกฝ่ายก็เริ่มร้อนผ่าว สุดท้าย ลูกสาวคนรองก็ร้องออกมา 'แผ่นหลังของพ่อมีตัวหนังสือ!' ครั้นใช้ ตะเกียงน้ำมันส่องดู ทุกคนก็สังเกตเห็นว่าบนแผ่นหลังมีวงดำนั้น มีอะไรบางอย่างปรากฏให้เห็นจางๆ เพียงไม่นานแม่เฒ่าเจียงก็พบว่า นั่นเป็นภาพแผนที่

หญิงชรา น้ำตาไหลพราก ที่แท้เฒ่ากู๋ก็รู้ว่าแม่เฒ่าเจียงต้องใช้หิมะ ถูแผ่นหลังตนด้วยมือตัวเองแน่ และเมื่อทำเช่นนี้แผนที่ที่อยู่บนหลัง ก็ย่อมปรากฏออกมาให้เห็น ตาเฒ่าคนนี้ปณิธานแรงกล้าจริงๆ! แม่เฒ่าเจียงรู้ดี แผนที่นี้ตาเฒ่าของตนแลกมันมาด้วยชีวิต!

แม่เฒ่าเจียงตวาด สั่งให้ลูกสาวทั้งสองสาบาน ถึงตายก็ไม่มิวัน แพร่งพรายเรื่องนี้ออกไปเด็ดขาด หลังจากนั้นก็ให้ลูกสาวคนโต

ใช้หิมะถูร่างของเฒ่ากู่ต่อ ส่วนตัวเองก็กลับไปปรือพื้นทักชะวาดลาย
เย็บพื้นรองเท้าเมื่อสมัยสาว ๆ ลอกแผ่นที่ลงบนหนังแกะชิ้นเล็กๆ
อย่างประณีตบรรจง กว่าเสร็จเวลาก็เลยผ่านเที่ยงคืนไปแล้ว

หญิงชราบอกลูกสาวทั้งสองให้ไปนอน ส่วนตัวเองกลับมานั่งเฝ้า
เฒ่ากู่ต่อ พอเห็นเฒ่ากู่อนิ่งอยู่บนเตียงเตา... น้ำตาของแม่เฒ่าเจียง
ก็ไหลออกมาเป็นสาย หญิงชรากุมมือเฒ่ากู่เอาไว้แน่นไม่ยอมปลปล่อย
แต่แล้วจู่ๆ มือของเฒ่ากู่ก็สั่นระริก แม่เฒ่าเจียงตะลึง จ้องมองดูอีกฝ่าย
พอเห็นมือของเฒ่ากู่กำแน่น คล้ายมีอะไรบางอย่างอยู่ข้างใน หญิงชรา
จางมือข้างนั้นออก ก่อนจะพบว่าฝ่ามือของเฒ่ากู่เปราะไปด้วยเลือด
มีคนใช้มีดสลักตัวหนังสือจำนวนหนึ่งไว้บนฝ่ามือ แม่เฒ่าเจียงสังเกตเห็น
อักษรคำว่า 'สามสิบปีให้หลัง' ได้อยู่อย่างๆ ส่วนตัวอักษรเล็กๆ ที่อยู่ถัดจากนั้น
หญิงชรามองเห็นไม่ชัดนัก

แม่เฒ่าเจียงตกประหวั่น ในลำคอเหมือนมีอะไรบางอย่างจุกอยู่
ครั้นทอดตามองออกไป ภายนอกคือภูเขากว้างไกลสุดลูกหูลูกตา
ลึกเข้าไปในเทือกเขามืดมิดมีลูกไฟปีศาจจำนวนหนึ่งกำลังส่องแสง
ทันใดนั้นเองเสียงหอนโหยหวนของหมาป่าตัวหนึ่งก็ดังขึ้น ตามติดมาด้วย
เสียงหอนยาวๆ คล้ายคลุ้มคลั่งของฝูงหมาป่าจากทั่วทุกสารทิศ
ฝูงหมาป่าเหมือนโอบล้อมหมู่บ้านหม่านไว้ หมาที่พวกชาวบ้านเลี้ยงไว้
ต่างพากันส่งเสียงร้องบ้าคลั่ง

แม่เฒ่าเจียงรู้สึกกระวนกระวายจึงลุกขึ้น ตั้งใจจะเดินไป
ปิดหน้าต่าง แต่แล้วแม่เฒ่าเจียงก็พบว่าหน้าต่างถูกปิดอยู่ก่อนแล้ว
แต่นอกหน้าต่างที่เต็มไปด้วยละอองหิมะนั้นกลับมีใบหน้านามบุษย์ขนาดใหญ่
ที่มีขนขึ้นอยู่เต็มแนบชิดอยู่ ใบหน้าดังกล่าวจ้องดูตนเองเขม็ง ริมฝีปาก
เปิดๆ ปิดๆ คล้ายกำลังพูดอะไรบางอย่าง แต่กลับไม่มีเสียงอะไรเด็ดขาด

ออกมา

แม่แต่่าเจียงตกใจเย็นนิ่งอยู่กับที่ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่หญิงชรา
ก็อ่านรูปปากของใบหน้าที่เต็มไปด้วยขนรุงรังนั้นออก คนคนนั้น
พูดซ้ำๆ อยู่ประโยคหนึ่ง 'สามสิบปีให้หลัง...'

บทที่ 1

สามสิบปีต่อมาผมไปเป็นผู้จัดการร้านขายหนังสืออยู่ที่ ย่านเฉียนเหมินในนครหลวงเป่ย์จิง มีอยู่ครั้งหนึ่งจู่ๆ ในหัวผมก็นึกถึง เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นเมื่อสามสิบปีก่อน แม่ๆที่ว่าก็คือตาแท้ๆ ของผมเอง แม่ของผมมีน้องสาวน้องชายรวมกันสามคน แม่เป็นพี่สาวคนโต ถัดมาคือน้องสาวและน้องชาย น้องชายหรือน้ำเล็กก็คือเด็กน้อยที่ขึ้นเขาไป พร้อมกับทีมสำรวจลึกลับและหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยคนนั้นนั่นเอง หลังน้ำเล็กหายสาบสูญ ตาก็แขวนปืนไม่ออกล่าสัตว์อีกเลย ต่อมาก็ให้ลูกสาวทั้งสองแต่งงานจากหมู่บ้าน เหลือแค่ตัวเองกับยายของผม สองคนฝังตัวอยู่กลางป่าเขาลึก

แรกๆ คุณน้ำของผมก็ติดตามคนอื่นไปทำการค้าที่เมืองสุยเฟินเหอ ก่อนจะมาแต่งงานไปตั้งหลักปักฐานไกลถึงวลาตีวอสตอค แม่ของผม เดิมตั้งใจจะใช้ชีวิตอยู่กับตายาย แต่เพราะมีอยู่ครั้งหนึ่งขณะกำลังถางหญ้า แม่ได้ช่วยวิศวกรซ่อมทางรถไฟคนหนึ่งไว้ วิศวกรคนนั้นกำลังสำรวจพื้นที่ อยู่ละแวกนั้นแต่ไม่ทันระวังจึงพลัดตกภูเขา และถูกแม่ของผมพาตัว

กลับมารักษาที่บ้าน กว่าจะหายดีก็ต้องใช้เวลาพักฟื้นนานถึงสามเดือนเต็ม พออาการบาดเจ็บหายเป็นปกติ เขาก็พาลูกสาวคนโตของชายชรา กลับเชิงตุ

ไซแล้ว วิศวกรที่เชี่ยวชาญในการแก่งปลวยคนนั้นก็คือพ่อของผม หลังจากนั้นพวกเขาก็มีผม

ตอนอายุหกขวบแม่ได้ส่งผมให้ไปอยู่บ้านตานานถึงครึ่งปี ตอนนั้น ตาเล็กล่าสัตว์นานแล้ว เขาสร้างกระท่อมหลังเล็กๆ ไว้บนเขาสำหรับ พักอาศัย ทำไร่ข้าวโพดหลายสิบหมู่* อยู่ที่นี่ กระท่อมสร้างขึ้นจาก กระดานไม้สน บนผนังเต็มไปด้วยหนังกวาง หนังหมาป่า หนังเสือดาว รวมถึงหนังงูที่มีความกว้างเกินกว่าหนึ่งไม้มบรรทัด อากาศภายในห้อง อบอวลไปด้วยกลิ่นหนังสัตว์ปะปนกับกลิ่นหอมจางๆ ของไม้สน

ในป่าเขาเต็มไปด้วยสิ่งสราสาสัตว์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหมาป่า พวกมันเหมือนจะแฝงตัวอยู่ทุกหนแห่ง เสียงหอนของพวกมันดังระงม อยู่ตลอดทั้งคืน บางครั้งอาจมีฝูงหมาป่ารวมตัวกันวิ่งผ่านกระท่อมไป เรียกว่าสามารถได้ยินเสียงอู่่งเท้าของพวกมันย่ำอยู่บนหินกรวดเล็กๆ ชัดเจน ฝูงแกะฝูงวัวของพวกชาวบ้านที่อยู่ทางด้านล่างล้วนเคยถูก ฝูงหมาป่าหิวกระหายพวกนี้โจมตีด้วยกันทั้งนั้น แต่จะว่าไปก็แปลก ฝูงหมาป่าพวกนั้นล้วนเคยวิ่งผ่านกระท่อมของพวกเราไป แต่พวกมัน กลับไม่เคยหยุดแวะรบกวนพวกเราเลยสักครั้ง

ผมจำได้ ตอนนั้นผมเคยถามตาถึงเรื่องนี้ แต่ตากลับทำเพียงหรีตยา ยกแก้วเขาวัวรอกเหล้าข้าวโพดลงคอ มองดูภูเขากว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ที่อยู่ด้านนอก ถอนหายใจลึกๆ ออกมาที่หนึ่ง ไม่พูดไม่ว่า

เวลาในป่าเขาเข้าสั้นกลางคืนยาว ภายได้ตะเกียงน้ำมันที่

* หมู่ หรือไร่จีน เป็นหน่วยวัดพื้นที่ของจีน เทียบขนาดพื้นที่ประมาณ 666.67 ตารางเมตร

ประเดี๋ยวมืดประเดี๋ยวลาง ผมเปลี่ยยกันซุกตัวอยู่ใต้ผ้าวมอู่ ซ้ำซี้
ขอให้ตาเล่าเรื่องล่าสัตว์ให้ฟัง

ตานั่งขัดสมาธิอยู่บนเตียงเตา ปากคาบกลัองยาสูบ เอ่ยเสียงทุ้มดัง
'ภูเขาก็เหมือนกับคนเรา มีอารมณ์ความรู้สึก ลองแนบหูลงกับพื้น
ฟังเสียงแมลง เสียงงู เสียงหอนของหมาป่า เสียงลมดู เสียงพวกนั้น
ล้วนเป็นเสียงพูดของภูเขา! หากแม่นภูเขาเอ็นดู มันก็จะมอบลูกสน
เกาลัด โสม กวางโร เขากวางให้กับเจ้าอย่างไม่ตระหนี่ถี่เหนียว! แต่หาก
มันเกลียดชัง มันจะให้เจ้าได้พบกับลมไปเหมา ต่อพิช ผู่หมูป่า เสือ
สัตว์ร้ายสารพัดชนิด!'

ได้ยินแบบนั้น ผมก็มีเหงื่อเย็นอาบไปทั่วทั้งตัว อดไม่ได้ที่จะ
พาร่างที่ซุกอยู่ใต้ผ้าวมอู่ขึ้นมานั่งตัวตรง เอ่ยปากถามออกมาคำหนึ่ง
'ตา แล้วภูเขาเอ็นดูตาหรือเปล่า'

ตาเขกหัวผมทีหนึ่ง 'ตั้งใจฟังให้ดี!'

ตากระซิบบอกเล่าเรื่องตอนล่าสัตว์อยู่กลางป่าเขารกร้างให้ผมฟัง
ที่อยู่ท่ามกลางวงล้อมของป่าดิบร้อนชื้นอบอ้าวมีทั้งแปลงหมูป่า
ที่เกลื่อนกลาดไปด้วยโครงกระดูกมนุษย์ ถ้าอสรพิษที่ถูกล่าด้วย
งูพิษสี่สันจุดจาดจำนวนนับไม่ถ้วน กอเห็ดพิษสี่สันดงงามแปลกตา
ตัวต่อพิษขนาดเท่าปลายนิ้วก้อย ไม่ต่างอะไรกับอุทยานโบราณกว้างใหญ่
ไร้สิ้นสุด...

ตาเคาะกลัองยาสูบลงบนเตียงเตาดัง 'ไปก็ๆ' พลังเล่า มีอยู่ปีหนึ่ง
ขณะกำลังรีบเข้าป่า เขาได้พบเห็นงูยักษ์ลำตัวหนาขนาดเท่าถังน้ำใหญ่
ตัวหนึ่ง นอนนิ่งเกล็ดเกลี้ยงจระเข้บนไหล่เขา หัวของงูยักษ์ใหญ่พองๆ กับ
โองน้ำ! นอกจากนั้นเขายังเคยเห็นเห็ดระดุมใหญ่เท่าตัวคนด้วย! วันนั้น
ฝนเพิ่งหยุดตก ขณะกำลังเดินข้ามลำธารเขาก็พบว่าในนั้นมีคนนั่งอยู่

ในมือถือร่มคันสีขาว แต่พอเข้าไปใกล้ เขากลับพบว่านั่นไม่ใช่คน หากแต่เป็นเห็ดสีขาวยาวสูงเท่าตัวคน!

ตาของผมเล่าด้วยน้ำเสียงจริงจัง ส่วนผมก็ฟังตาไม่กะพริบ ญักษ์ลำตัวเท่าถึงน้ำนั้นแท้แล้วใหญ่แค่ไหน วงล้อมของสุสานโบราณ เป็นยังไง ผมฝันร้ายติดกันอยู่หลายวัน ฝันเห็นญักษ์ตัวหนึ่งกลืนผมเข้าไป ทั้งเป็น เห็ดสูงเท่าตัวคนที่กระจายอยู่ทั่วทั้งภูเขาวิ่งไถ่ล่าผมไม่หยุด ผูกหมาป่าคอยส่งเสียงร้องโหยหวนอยู่ทางด้านหลัง ที่ขวางอยู่ด้านหน้า คือแปลงหญ้าที่เคลื่อนไปด้วยโครงกระดูกมนุษย์...

จนถึงตอนนี้ผมก็ยังจำคืนค่ำโดดเดี่ยวเดียวดายแต่อบอุ่นพวกนั้น ได้ดี สายลมหนาวโหมกระหน่ำ หิมะปกคลุมทั่วทุกหนทุกแห่ง พระจันทร์ แขนงตัวลอยอยู่บนฟากฟ้า เต่าไฟสีแดงฉาน กลิ่นมันหวานถูกเผา ที่ระคนอยู่กับกลิ่นหอมของไม้สนและเหล่าชาวलयออกจากห้องครัว ตาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในป่าเขาลึกด้วยเสียงทุ้มดัง

มีดแล้ว ตาของผมหลับตา กล่าวสรุปด้วยคำพูดที่แฝงไว้ซึ่ง ความหมายลึกซึ้ง 'ไม่ว่าจะสิ่งแปลกประหลาดอะไรล้วนพบเห็นได้ในป่า ซานเซียว* กินคน ต่อพิษในหลุมฝังศพ ภูเขาสาบคอดแดงที่เกี่ยวไล่กัดคน อากาศพิษที่ปกคลุมทั่วฟ้าดิน หมอกหนาที่ไม่ยอมจางหายแม้จะผ่านไป แล้ว หลายต่อหลายวัน เห็นหมู่บ้านที่ดูดีเลียดคนจนแห่งทั้งเป็น แต่ที่ น่ากลัวที่สุดยังไงก็ไม่พ้นมนุษย์'

ตอนนั้นผมยังเล็ก จึงไม่เข้าใจคำพูดที่แฝงไว้ซึ่งความหมายลึกซึ้งนี้ หลายปีหลังจากนั้นผมถึงค่อยๆ เข้าใจ ที่แท้บนโลกนี้สิ่งที่น่ากลัวที่สุด ไม่ใช่ซานเซียว หมูป่า ตัวต่อ หมอกหนาที่บ หากแต่เป็นใจคน

* ซานเซียวในปัจจุบันหมายถึงลิงแมนดริล ในที่นี้แปลตรงตัวตามอักษรจีนหมายถึง 'ปีศาจภูเขา' ตามความเชื่อในตำนานของจีน

ชีวิตที่ปราศจากเรื่องให้ต้องวิตกกังวลกลางเขาดำเนินไปได้ไม่เท่าไร ผมก็ถูกส่งตัวกลับเข้าเมืองด้วยเพราะป่วยหนักและกลับมาใช้ชีวิตเรียบง่ายเหมือนคนธรรมดาทั่วไป ไปโรงเรียน โดดเรียน มีความรักอาศัยอยู่ข้างกายพ่อแม่อีกครั้ง ก่อนจะเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยชั้นสามในภาควิชาเกษตร ที่เป่ย์จิงสามปี พอเรียนจบ หลังใช้ชีวิตกระเสือกกระสนอยู่ระยะหนึ่ง ผมก็ได้ไปทำงานเฝ้าร้านขายหนังสือตัวโน้ตในเขตเจียนเหมิน ตามที่มีคนแนะนำมา แรกๆ ผมก็ตั้งใจว่าจะทำมันไปสักพัก แต่นึกไม่ถึงว่าทำไปทำมาจะผ่านมาห้าปีแล้ว ตลอดระยะเวลาห้าปีมานี้เด็กในร้านอย่างผมสุดท้ายก็จับพลัดจับผลูได้ขึ้นมาเป็นผู้จัดการร้าน ไม่เพียงแต่รู้เรื่องหนังสือตัวโน้ตเป็นอย่างดี หากแต่ยังได้สัมผัสกับโลกอีกแบบเบื้องหลังธุรกิจการค้าหนังสือตัวโน้ตด้วย

บางครั้งเวลาเบื่อๆ ไม่มีอะไรทำ ผมก็มักย้อนนึกถึงเรื่องประหลาดเมื่อสามสิบปีก่อน

ที่มสำรวจลึกลับนั้นแท้แล้วมีวัตถุประสงค์อะไรกันแน่ ทำไมหลังจากที่พวกเขาตายกันหมดถึงได้ไม่มีใครเข้ามาสืบหาความจริงแล้วตากับคนพวกนั้นพบเจอเหตุวิกฤตอะไรเข้า ทำไมหลังจากเอาชีวิตรอดกลับมาได้ ตาถึงตัดสินใจล้างมือในอ่างทองคำ ใช้ชีวิตอยู่กลางป่าเขาตามลำพัง แล้วคำพูดที่ว่า 'สามสิบปีให้หลัง' มันหมายความว่าอย่างไร

หลังจากครุ่นคิดไปมาผมก็รู้สึกว่เรื่องประหลาดที่เกิดขึ้นเมื่อสามสิบปีก่อนนี้สุดท้ายคงได้แต่ผ่านผันไปตามกาลเวลา กลายเป็นเรื่องเล่ายามว่างหลังอาหาร เป็นนิทานเตือนใจชาวโลก ก่อนจะเลือนหายไปจากความทรงจำ แต่นึกไม่ถึงว่าทุกสิ่งทุกอย่างแท้แล้วกลับเพียงเพิ่งเริ่มต้นเท่านั้น

วันนั้นก็เหมือนกับทุกๆ วัน ผมเอนตัวนอนอยู่บนเก้าอี้โยก โบกพัดจีบในมือไปมาเบาๆ เอื่อยเฉื่อย ฟังรายการตลกของหมาซานลี ข้าเลื่องมองลูกค้าที่มีอยู่ในร้านเพียงหนึ่งเดียว

คนคนนั้นสวมเสื้อคอปกสีขาว คอขยับแว่นกรอบทองอยู่เป็นระยะ ตามองดูนี่นั่นเหมือนคนใจลอยอยู่อีกฝาก ประเดี๋ยวก็ลูบค้ำหมาวก หนึ่งจิ้งจอก ประเดี๋ยวก็ดึงหางเสื้อดาวเล่น ประเดี๋ยวก็มองนาฬิกา เห็นได้ชัดว่ากำลังรอคนอยู่ ไม่ได้คิดชื่อของ

ผมขยิบตาให้กับหมาซานเด็กในร้าน หมาซานขยับเข้าไปรวดเร็ว แสร้งทำไม่รู้เรื่องรู้อราว บัดผืนหนัง ตบเก้าอี้ เพียงไม่นานลูกค้าคนนั้นก็โมโหเดินจากไป

ผมเบ้าปาก เปิดฝาด้วยซาออก ปาดเศษใบชาทิ้ง ละเสียดดื่มอย่างช้าๆ พวกคุณคงไม่รู้อะไร ธุรกิจค้ำหนังสัตว์ไม่เหมือนกับธุรกิจอื่นๆ ทุกร้านต่างมีลูกค้าประจำของตัวเอง ลูกค้าพวกนั้นเห็นหน้าตาเป็นสำคัญ เงินทองมีไม่ขาดมือ ไม่รู้สร้างรู้ ใง่เง่าแต่เงินหนา ทุกปีของลัค่าภายในร้าน ที่ถูกเก็บซุกซ่อนไว้กันหีบล้วนต้องเก็บไว้ให้คนพวกนี้ก่อนเป็นลำดับแรก ลินค้าต้องไซ้ ราคาต้องไม่ผิดเพี้ยน คนพวกนี้คือเทพเจ้าแห่งเงินตรา โทหกหลอกลวงกันไม่ได้เด็ดขาด ถ้าพวกเขาต้องการหนึ่งจิ้งจอกแดง ก็ห้ามเอาหนึ่งจิ้งจอกอื่นไปข่มสีมาหลอกขาย หากต้องการหนึ่งเสื้อดาว ก็ห้ามเอาหนึ่งแมวดาวมาตบตา

หลังต้อนรับขับสู้เทพเจ้าแห่งเงินตราพวกนั้นเสร็จ การค้าตลอดทั้งปี ก็เรียกได้ว่าเสร็จสิ้นไปแล้วเจ็ดแปดส่วน ส่วนพวกลูกค้าชาจรตบตาได้ ก็ตบตา หลอกได้ก็หลอก หากขัดลูกหูลูกตาก็ไล่ออกจากร้านไปเสีย ให้พ้นๆ เรียกได้ว่าเอาเปรียบคนแปลกหน้า ไม่เอาเปรียบคนกันเอง

ช่วยไม่ได้ กำไรกำไรจากธุรกิจค้ำหนังสัตว์ล้วนมาจากการขายของ

ขึ้นโตด้วยกันทั้งนั้น ลูกค้าชาจรพวกนี้ ต่อให้เอาเม็ดวางพาดบนคอ ก็รีดเอาเงินจากกระเป๋าพวกเขาไม่ได้ เฮอะ!

การค้าตลอดหลายเดือนมานี้ นับว่าไม่เลว ไม่ต้องพูดถึง หนังสือตัวชั้นเยี่ยม แม้แต่สินค้าเก่าเก็บหลายปีก็ยังขายออกไปได้ เป็นจำนวนมาก ขณะกำลังคิดว่าอีกสองสามวันจะให้บอดใหญ่จำวเอาหนังสือชั้นยอดจากทุ่งล่าสัตว์มาเพิ่มให้อีกสักหน่อย ผมก็ได้ยินเสียงคนเดินพรวดพราดเข้ามา

พองยหน้าขึ้นดู ผมก็พบว่าอีกฝ่ายแลดูพิลึกพิลั่นไม่ใช่น้อย

ปลายเดือนเก้าอากาศร้อนจะตายซัก ซาร้อนตกถึงท้องแค่แก้วเดียว เสื้อผ้าก็ชุ่มโชกไปด้วยเหงื่อแล้ว แต่คนคนนี้ก็กลับสวมโค้ตทหาร ห่อร่างมิดชิด ผ้าแดงรัดแน่นอยู่บนเอว เขายืนตัวตรงอยู่ที่นั่น ท่าทางเช่ซ่าที่มือ

เพราะเข้าใจว่าเป็นพวกขอลาน หม่าซานจึงตรงเข้าไปไล่ชายคนดังกล่าวให้ออกนอกร้าน อีกทั้งยังล้วงเอาเศษเงินจากในลิ้นชัก ยัดให้อีกฝ่าย บอกให้รีบไป จะได้ไม่รบกวนการค้า

คนคนนั้นกลับยืนนิ่งอยู่กับที่ "ใส่อะไรของเอ็ง! ข้าเอาของดีมาขายให้ต่างหาก!"

ผมตะลึง รีบพิจารณาดูอีกฝ่ายโดยละเอียด คนคนนี้ก็สวมโค้ตทหารไว้บนตัว ท่อนล่างคือกางเกงหนังสือกระด้ากระด้าง จากบริเวณข้อเท้าถึงน่องมีผ้าพันแข้งหนาๆ พันรัดไว้ ที่เหยียบบอยู่ใต้ฝ่าเท้าคือรองเท้าหนังบูทหุ้มข้อลา สีของมันดำสนิท แต่ดูก็รู้แล้วว่าเป็นพรานป่าที่ล่าสัตว์อยู่บนเขาตลอดทั้งปี เพราะบนเขาอุณหภูมิแตกต่างจากพื้นที่ราบมากโข ร่างกายต้องเผชิญกับอากาศเย็นยะเยือกแสนสาหัส ทำให้หลายคนป่วยเป็นโรคข้ออักเสบหนึ่งปีสี่ฤดู จำต้องห่อหุ้มร่างกายด้วยโค้ตทหาร ส่วนที่ดูๆ อยู่ใต้เสื้อโค้ตก็คือลำเพลิง คนพวกนี้สงวนเงินไม่ได้เด็ดขาด พวกเขาหากินอยู่กลางป่าเขา

นิสัยป่าเถื่อนไร้มารยาทจนเคย ทำอะไรล้วนยึดตามธรรมเนียมของพวกชาวป่าชาวเขา ไม่ชอบพูดมาก หากแต่พร้อมจะลงมือลงไม้กับคุณได้ทุกเมื่อ ในมือของคนพวกนี้มีของคืออยู่จริง หน้าซำยังไม่ใช้พวกเห็นแก่เงินขอเพียงคบหากับพวกเขาด้วยดี คนพวกนี้ยอมยินดีช่วยเหลือคุณด้วยใจ

ผมรีบลุกขึ้นเดินไปคุยกับอีกฝ่าย แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกกลางแกลงใจเล็กๆ นี่มันสมัยไหนแล้ว ทำไมถึงยังมีคนแต่งตัวโบราณคร่ำครึผิดยุคผิดสมัยมาในเมืองแบบนี้อีก

ผมระมัดระวังตัว ประสานมือค้ำบ ถามเขาด้วยภาษาสแลงของพวกพรานป่า "พี่ชายล่องเขาอยู่ที่ไหน"

เขาตอบ "ทางเหนือ พวกเราเป็นมือปืน"

"แล้วพี่ชายเป็นสายใบ้หรือสายเสียง"

"สายเสียง พวกเราเป็นพวกกองหน้า ท่านเทพหำขุนเขาคุ่มครองเลยได้ของดีติดมือมานิดหน่อย ว่าแต่เจ้าแกจะเอาหรือเปล่า"

ผมรีบตอบ "เอาสิเอา เชิญเข้าไปข้างในก่อน!" หลังจากนั้นก็หันไปเรียกหมาซาน "หมาซาน รีบไปเตรียมชา เอาชาหลงจิงจากซีหูในห้องมา!"

หมาซานที่ยืนอยู่ข้างๆ ไม่เข้าใจที่ผมพูด สายตาเต็มไปด้วยความรู้สึกเคลือบแคลงสงสัย ก่อนจะเดินหน้าตาเหยงไปชงชา ส่วนผมหลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เอ่ยปากเรียกเขาขึ้นอีกรอบ "ไม่ต้องเสียเวลาชงชาแล้ว เอาเหล้าเหมาเถในตู้ขวดนั้นมาดีกว่า!" หมาซานขานรับออกมาคำหนึ่ง เขาเริ่มอ่านเกมออก เดินไปหยิบเหล้าอย่างไม่มีติดขัด

ที่พวกเราคุยกันเมื่อครู่คือภาษาสแลงของพวกพรานป่า ประการแรกเพื่อเป็นการสร้างความสนิทสนม ประการที่สองเพื่อยืนยันถึงสถานะของอีกฝ่าย ดูซิว่าอีกฝ่ายใช้พวกมือสมัครเล่น สิบแปดมงกุฎ หรือ

พวกตำรวจปลอมตัวมาหรือเปล่า ธุรกิจค้าหนังสัตว์นั้นของดีมักมีที่มาที่ไป ไม่ถูกกฎหมาย ดูเผินๆ เหมือนจะมีคนคิดถึงเยอะ แต่ลับหลังคนที่คิดเล่นงานคุณก็มีอยู่ไม่ใช่น้อยเช่นกัน หากไม่ระวังอาจเรียกว่าเอาง่ายๆ

ที่ผมถามว่าล่องเขาอยู่ที่ไหนหมายความว่าเขาล่าสัตว์อยู่ที่ไหน เขาตอบว่าทางเหนือ นั่นก็แปลว่าเขาเป็นพวกพรานป่าจากภาคเหนือ เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องถาม ดูจากเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่ หากไม่ได้มาจาก ตำบลอันหลังก็ต้องมาจากเขาฉางไปโน่นแน่ แต่โอกาสที่จะเป็น ตำบลอันหลังเหมือนจะมีมากกว่า หลายปีมานี้เขาฉางไปเริ่มได้รับการบุกเบิกให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยว สัตว์ป่าเลยมีจำนวนลดลง ต่างกับ ตำบลอันหลังที่ยังมีของดีอยู่มาก ส่วน 'มือปืน' กับ 'กองหน้า' นั้น หมายถึงการแบ่งตำแหน่งหน้าที่ของพวกพรานป่า การเข้าไปในป่าลึก พวกเขาจำเป็นต้องออกล้อมวงล่าสัตว์เป็นกลุ่ม บางคนทำหน้าที่ร้องตะโกน บางคนก็รับหน้าที่ตัดหาง บ้างก็รับหน้าที่สำรวจเส้นทาง ที่อยู่หน้าสุด ยิ่งเป็นจัดการกับสัตว์ป่าเรียกว่าพวก 'กองหน้า' ส่วน 'สายเสียง' กับ 'สายใบ้' คือการแยกประเภทพวกพรานป่า ในวงการล่าสัตว์แบ่งพรานป่า ออกเป็นสองพวกง่าย ๆ คือสายใบ้กับสายเสียง 'สายใบ้' เป็นพวกสายบุญ ที่อาศัยวิธีการวางกับดัก ขุดหลุมพราง ใช้นยาพิษ ยิ่งธนูเป็นหลัก ส่วน 'สายเสียง' ก็คือพวกพรานป่าสายบู๊แบบเก่าๆ ออกล่าสัตว์เป็นกลุ่ม พร้อมปืนกับสุนัข มี 'นายหัวคุมป่า' เป็นผู้นำ ออกล้อมวงล่าสัตว์ เป็นกลุ่มใหญ่ 'สายใบ้' กับ 'สายเสียง' ต่างล้วนนับถือ 'ท่านเทพห้าขุนเขา' เทพที่คอยดูแลพรานป่าโดยเฉพาะ พวกเขาเชื่อว่าที่ล่าสัตว์ได้ก็ด้วย เพราะมี 'ท่านเทพห้าขุนเขา' คุ้มครอง

ประโยคสุดท้ายที่ว่า 'ท่านเทพห้าขุนเขาคู่มครอง เลยได้ของดี ติดมือมานิดหน่อย' นั้น คำว่า 'ของดี' แท้ก็หมายถึงหนังสัตว์นั่นเอง

ผมอ้าปาก ไม่ได้พูดอะไรอีก หมี่ดำไม่เพียงเป็นสัตว์ป่าคุ้มครอง อันดับหนึ่งของประเทศ หน้าซำยังเร็วแรงมหาศาล แข็งแรงโคตรๆ หมี่ดำหากถูกยิงท้องไส้ไหล มันยังใช้อุ้งเท้าของมันจับไส้ยัดกลับเข้าไปได้เอง ก่อนที่จะใช้อุ้งเท้าอีกข้างหนึ่งปิดปากแผลไว้ แล้วใช้ซำที่จับไส้ยัดกลับเข้าไปแล้วพาดใส่พรานป่า แต่ครูเดียวก็ตบหัวมนุษย์จนและเป็นโຈิกได้แล้ว!

ซีไม้ชะมัด สมัยนี้ถือว่าแต่หนังหมีเลย แม้แต่จะซื้อหมีตัวเป็นๆ จากสวนสัตว์ก็ยาก แล้วมีหรือที่คนอย่างเขาจะหาหมาขายได้

ชายคนดังกล่าวไม่ได้พูดอะไรอีก เขาทำเพียงเทของในถุงหนัง ออกมาจนหมด กองหนังคั่นตาลั่นร่วงออกมารวดเร็ว เขาคลีมันกับพื้นทีละผืน

ผมอ้าปากค้าง เขาไม่ได้ไม้จริงๆ หนังกวาง หนังละมั่ง หนังแมวป่า หนังหมาป่าทั้งผืนที่เขาคลีออกมาให้ดูไม่เพียงสะอาดหมดจด หน้าซำยังผ่านการฟอกเบี้ยงตันมาก่อนแล้วอีกด้วย นี่มันเหนือความคาดหมายจริงๆ!

หลังจากพิจารณาดูโดยละเอียดผมก็พบว่าหนังพวกนี้มีอยู่ด้วยกันทั้งหมดสิบกว่าผืน ที่อยู่กลางสุดคือหนังหมี่ดำผืนค่อนข้างใหญ่ที่ถูกตัดหัวตัดเท้าออกไปแล้วผืนหนึ่ง กับหนังสัตว์ที่มีหัวและเท้าทั้งสี่ครบอยู่อีกผืนหนังสัตว์ผืนดังกล่าวสีขาวปลอด แม้จะมองไม่ออกว่ามันเป็นหนังของตัวอะไรกันแน่ แต่จะว่าไปหนังผืนนั้นก็ดูแปลกอยู่ไม่ใช่ย่อย เพราะปกติแล้วพรานป่าชายหนังมักจะตัดหัวตัดเท้าออก เหลือไว้แค่ผืนหนังเท่านั้น จะได้ม้วนเก็บไว้ในถุงหนังงูได้สะดวกก่อนจะยัดผ้าห่มเก่าๆ อีกผืนไว้ที่ด้านบน สอดมันไว้ใต้ที่นั่ง ถึงตอนนั้นยอมไม่มีใครสังเกตเห็น

ผืนหนังที่ทั้งหัวและเท้าทั้งสี่ถูกเก็บรักษาไว้อย่างสมบูรณ์แบบนี้

ต้องอาศัยทักษะการพอกหนังสลัซซ์ชั้นอ่อน นอกจากว่าทางผู้ซื้อ จะกำหนดไว้ว่าต้องการหนังแบบนี้ไว้เพื่อการศึกษาวิจัย หาไม่แล้ว พวกพรานป่าไม่มีทางยอมเปลืองแรงทำเรื่องโง่ๆ แบบนี้ได้เด็ดขาด

พรานป่าคนนี่คงมีเรื่องทะเลาะกับคนซื้อก่อนหน้านี้แน่ ถึงได้ เอามันออกมาเดินเร่ขายแบบนี้ นึกไม่ถึงว่าจะบังเอิญมาพบกับผมเข้า หนังพวกนี้ผมต้องรับซื้ออยู่แล้ว แต่ผืนหนังที่ครบสมบูรณ์ทั้งหัวทั้งเท้านี้ ผมคงให้ราคาได้เท่ากับผืนหนังธรรมดาทั่วไปเท่านั้น ผมรับซื้อผืนหนัง ไม่ได้รับซื้อตัวอย่างงานวิจัย ถ้าไม่พอใจราคาที่ผมเสนอให้ก็เตรียม เอาการกลับไปให้ลูกที่บ้านเล่นได้เลย!

พอคิดได้แบบนี้ มือของผมก็เริ่มอยู่ไม่สุข หลังจากลูบลำผืนหนังดู โดยละเอียดรอบหนึ่ง ดมกลิ่นมันอีกที ผมก็รู้ได้ทันทีว่าทั้งหมดนี้ ล้วนเป็นสินค้าชั้นยอด ข้างของจำพวกหนังสัตว์นี้ทำปลอมยาก ของปลอม จะมีกลิ่นสารเคมียากจะปิดบังได้ปนอยู่เสมอ หากเป็นคนวงใน แค่ลูบลูดมดมก็บอกได้แล้วว่าเป็นของจริงของปลอม หนังพวกนี้ผมไม่จำเป็นต้องดูแลใช้มือลูบก็บอกได้แล้วว่าทั้งหมดล้วนเป็นของใหม่เป็นของแท้ ทันทีที่ เปลี่ยนมือราคาของมันจะพุ่งสูงขึ้นอีกหลายเท่า ขายออกได้ง่ายดาย ไม่ต่างอะไรกับถ่มน้ำลายซากเสลด

ผมกระแอมออกมาทีหนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา ตั้งใจจะตกลงราคากับอีกฝ่าย นึกไม่ถึงว่าแทนที่จะพูดถึงเรื่องราคา เขากลับโหมมือถามผมว่าผมพอจะหาลำเพลิงให้เขาได้หรือเปล่า

ผมตะลึง "ลำเพลิง?"

เขารับถาม "ไม่แค่ลำเพลิง ดินเพลิง บั้งไฟ อะไรก็ได้ทั้งนั้น! ขอเพียงมีหมีผัดด้วยเท่านั้นก็พอ! ข้าจ่ายเงินสด ของดีพวกนี้ถือเป็น เงินมัดจำก็ได้!"

ผมเงยหน้าขึ้นมองอีกฝ่าย ไม่พูดไม่จา

หม่าซานยืนดูอยู่ข้างๆ โดยตลอด เขาจ้องมองผืนหนังพวกนั้น ตาเป็นประกาย ในร้านตอนนี้ไม่มีผืนหนังแบบนี้เลยสักผืน ต้องรีบหา มาเติมเป็นการด่วน ของพวกนี้ในสายตาของเขาไม่ใช่ผืนหนัง หากแต่เป็นต้วเงินปึกใหญ่ พอเห็นผมจู้ๆ ก็สีหน้านิ่งเฉยแบบนั้น เขาก็เฝ้า ขยิบตาไม่หยุด

อย่าว่าแต่ขยิบตาเลย ต่อให้เค้นลูกตาจนทะลักผมก็ไม่มีทางตกลง รับปาก คนคนนี้มีปัญหา หนังของเขาไม่ขายเอาเงิน แต่กลับต้องการ แลกอาวุธ ถ้าเพลิงคือปืนสั้น บ้องไฟคือปืนล่าสัตว์ ดินเพลิงคือปืนประติษฐ์ หมี่ผัดคือกระสุน เห็นชัดอยู่แล้วว่าเขาต้องการเปลี่ยนผืนหนังพวกนี้ เป็นอาวุธ จะเป็นปืนอะไรรุ่นไหนก็ได้ทั้งนั้น ขอแค่มีกระสุนให้เท่านั้นก็พอ!

การกระทำของเขาไม่เพียงผิดหลักการ หากแต่ยังเหลวไหล ไร้เหตุผลด้วย

ผมทำธุรกิจค้าหนังสัตว์ ซื้อหนังสัตว์ขายหนังสัตว์ ส่วนหนังสัตว์ ที่เอามาขายนั้นมีที่มาแบบไหน จะขโมยมา ซึ่งคนอื่นมา ผิดหรือไม่ ผิดกฎหมาย ผมไม่ใส่ใจ ขอแค่ไม่ผิดกฎหมายของธุรกิจค้าหนังสัตว์ ทุกอย่างย่อมไม่มีปัญหา

แต่คิดจะเอาหนังสัตว์แลกอาวุธ เรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้ ขยายอาวุธปืนไม่เพียงผิดกฎหมาย มันยังผิดต่อหลักการด้วย อย่าว่าแต่ ผมไม่มีเลย ต่อให้มีผมก็ไม่กล้าขายให้เขา!

เรื่องแบบนี้เขาไม่มีทางไม่เข้าใจ

จู้ๆ ผมก็สะดุ้ง หรือว่าคนคนนี้จะป็นตำรวจจ้องใจปลอมตัวมา คิดหลอกเล่นงานผม สมอมผมครุ่นคิดรวดเร็ว รับซื้อหนังต้องห้าม ยังพอแกล้งใจได้ อย่างมากก็แค่ถูกปรับ แต่ขายปืนสิโทะษหนัก ต้องไป

กินข้าวแดงอยู่ในคุก!

พรานป่ารายนั้นไม่โง่ เพราะเข้าใจว่าผมกำลังกังวลใจเรื่องอะไร อยู่ เขาจึงพูดออกมาตรงๆ "เถ้าแก่ไม่ต้องกังวล มีคนแนะนำเข้ามา บอกว่า เถ้าแก่มีทางหาปืนให้ได้"

ผมระแວดระวังถาม "ผมก็แค่พ่อค้า จะมีหนทางอะไรได้... ว่าแต่ใครแนะนำคุณมา"

เขาตอบ "สหายข่ง"

ผมไม่เข้าใจ "สหายข่ง? สหายข่งไหน"

"ข่ง...ข่งฉี"

"บัดชบ! ที่แท้ก็ไอ้ลูกหมาข่ง!" ถึงจะนึกด่าแข่งซักหักกระดูก เจ้าของชื่อดังกล่าวอยู่ในใจ แต่ในเวลาเดียวกันผมก็รู้สึกโล่งอก

ข่งฉีเป็นเพื่อนนักเรียนสมัยมหาวิทยาลัย จัดได้ว่าเป็นคนเก่งคนหนึ่ง หลังเรียนจบเขาก็ไปทำงานอยู่ที่ภาคใต้ วันๆ เขาแต่ชวนให้ผมร่วมลงทุน ทำธุรกิจด้วย เจ้าบ้านป่าไม่มีหูรอด ชอบดื่มเหล้าเป็นที่สุด พอเมาแล้ว คำพูดเหลวไหลอะไรก็พ่นออกมาได้ไม่มีหยุด ขนาดเรื่องดั่งซี้ควายยังไม้ จนกลายเป็นรถบรรทุกได้ เรื่องของผมเขาคงไม่แคล้วพูดส่งเดชออกมา ตอนกำลังเมาแน่ ทำแบบนี้เท่ากับผลึกผมลงเตาไฟซัดๆ!

ยุคเจ็ดศูนย์แปดศูนย์การซื้อขยาปืนยอมทำได้ไม่ยาก จะปืนสั้นปืนยาว ทหารใช้หรือชาวบ้านใช้ล้วนมีให้ซื้อหามาเก็บไว้ในครอบครอง ปืนที่ใช้ใน กองทัพคือปืนที่ถูกทิ้งไว้ในสมัยสงคราม ส่วนปืนที่พวกชาวบ้านใช้คือปืนลม ที่ใช้ยิงนกกับปืนประดิษฐ์ที่ทำขึ้นเอง ตอนนั้นไม่ว่าจะอยู่ไกลสักแค่ไหน ก็ล้วนหาซื้อกันได้ไม่ยาก อยู่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือให้ไปหาม่านใจ ภาคตะวันตกเฉียงเหนือไปขิงไห่ ภาคตะวันออกเฉียงใต้ไปหลงเตอ ไมก็ขงเถาในมณฑลกุ้ยโจว ส่วนแถบจิงจินก็ไปหาซื้อได้ที่ไปโกว

ตลาดกระเป๋าสี้อัดของมณฑลเหอเป่ย์ ที่นั่นถึงขนาดมีคำพูดที่ว่า
'ไปโกวไม่เพียงมีชื่อเสียงเรื่องกระเป๋า อาวุธปืนหรือก็ลือเลื่องไปทั่ว'

ได้ยินนายห้างบอกว่าที่แถววีนหนานยิ่งหนักเข้าไปใหญ่

ที่นั่นถึงจะเรียกได้ว่าเหมิเกริมหนัก ชายปืนไม่ต่างอะไรกับ
ชายฝักกาดขาว หน้าร้านมีตะกร้าขนาดใหญ่ใบหนึ่งวางไว้ ด้านบน
มีผ้าแดงปูไว้ และวางฝักกาดขาวหัวใหญ่ๆ จำนวนหนึ่งทับไว้อีกที่
ด้านล่างเต็มไปด้วยปืนผาหน้าไม้ ไม่ว่าจะสั้นยาวล้วนมีพร้อมสรรพ
คนขายปืนยืนสูบบุหรี่อยู่ข้างๆ ดูไม่ต่างอะไรกับคนขายฝักทั่วไป การค้า
ดำเนินไปด้วยภาษามือที่ถูกกำหนดขึ้นเป็นพิเศษ คนซื้อยื่นมือออกไป
ลูบคลำฝักกาดขาวที่อยู่ในตะกร้าแล้วตกลงราคากับคนขาย เรื่องราว
พวกนี้หากเป็นคนในวงการแค่มกีนาก็ซื้อขายกันได้เป็นที่เรียบร้อย
แต่คนนอกกลับยากจะเข้าถึง

วันเวลาแบบนั้นมันหมดยุคหมดสมัยแล้ว ศตวรรษที่ยี่สิบ
ปลายปีแปดศูนย์ประเทศมีการควบคุมอาวุธปืนเข้มงวด ปีหนึ่งพัน
เก้าร้อยเก้าสิบหกมีการออกกฎหมาย 'ควบคุมอาวุธปืน' กวาดล้าง
อาวุธปืนในหมู่บ้านครั้งใหญ่ หลายปีมานี้พวกพ่อค้าอาวุธเถื่อน
ต่างถูกทางการจัดการจนแทบไม่มีเหลือ ไม่ว่าจะได้อินหรือบนดิน
ล้วนถูกรวบปรามสิ้นซาก

ไอ้ลูกหมาขงนี่ก็ซ่างกล้า กลางวันแสบๆ อีกทั้งยังมีกฎหมายบังคับใช้
ยังกล้าบอกชาวบ้านว่าผมจัดหาอาวุธปืนให้ได้อีก ทำแบบนี้คงดูหน้า
เจ้าพ่อมาเฟียมากเกินไปแล้วแน่ๆ! สถานที่สำคัญอย่างเมืองหลวง หาก
ผมช่วยหาปืนให้จริง เกรงว่าวันที่สองคงไม่แคล้วได้ถูกเชิญตัวไปตีมน้ำชา
แหง!

ถึงจะนึกโมโห แต่ผมก็ยังคงอธิบายให้อีกฝ่ายฟังอย่างสุภาพ

"พี่ชาย ผมขอพูดตรงๆ ถึงผมกับสหหายขงรัฐจักกันมาแต่เล็ก แต่ไม่ได้พบหน้ากันมากหลายปีติดต่อกันแล้ว ที่เขาบอกกับคุณล้วนเป็นเรื่องเมื่อสิบกว่าปีก่อน ตอนนั้นผมไม่ได้อยู่ในวงการแล้ว ที่เมืองหลวงมีการควบคุมดูแลเข้มงวด อย่างว่าแต่ป็นเลย ขนาดธนูก็ยังซื้อขายไม่ได้ว่ากันว่าอีกไม่กี่ปีเปยจึงจะมีการจัดกีฬาโอลิมปิก ถึงตอนนั้นแม้แต่นั่งสติกเด็กเล่นก็ยั้งจะถูกยึด

หากต้องการซื้อจริงๆ ก็ลองไปแถวตะเข็บชายแดนดู ที่สิบสองปันนา หม่านใจวารดูแลไม่เข้มงวดเท่าไรนัก คงยังพอหาซื้อได้อยู่ ส่วนผืนหนังพวกนี้ผมอยากได้จริงๆ หากพี่ชายเห็นสมควรก็ลองเสนอราคาดู พอเปลี่ยนมันเป็นเงินสดจริง ถึงตอนนั้นจะซื้อหาอะไรก็ยอมจ่ายตาย แต่ถ้าเห็นว่าไม่เหมาะ พี่ชายก็เอาผืนหนังพวกนี้กลับไปเสีย ผมจะถือว่าพี่ชายไม่เคยแหวะเวียนมาที่นี่มาก่อน พี่ชายคิดเห็นเช่นไร"

พูดถึงตรงนี้ชายคนดังกล่าวก็ไม่พูดอะไรอีก หลังจากผ่านไปได้ครู่หนึ่งเขาก็โบกมือโบกมือ บอกว่าตัวเองก็ไม่รู้ว่าของพวกนี้มีราคาแพงเท่าไร ให้ผมเป็นฝ่ายเสนอราคาแทน หลังจากประเมินสถานการณ์อยู่ครู่หนึ่งผมก็ตัดสินใจเสนอราคาให้เขาสูงกว่าปกติเล็กน้อย เขาพยักหน้าตกลงไม่เจรจาต่อราคาอะไรแม้แต่ครั้งคำ ผมรู้สึกเจ็บปวดใจเล็กๆ ถ้ารู้ว่าจะเป็นอย่างนี้ตั้งแต่แรก ผมคงตราดราคาสูงมาอีกสักหน่อย แต่ถึงอย่างนั้นผมก็ให้หมาขานรีบไปเอาเงินออกมานับต่อหน้าอีกฝ่าย บอกให้เขาเก็บมันไว้ให้ดี

เขาพยักหน้า ยัดเงินปึกใหญ่เก็บใส่ไว้ในโค้ตทหาร ขณะที่กำลังหันหลังเตรียมจากไป ผมก็เอ่ยปากเรียกเขาอีกครั้ง หยิบเอากกระดาษแผ่นหนึ่งมาเขียนใบเสร็จ ระบุชัดว่าวันนี้รับของจากเขามาเป็นจำนวนกี่ชิ้น เป็นเงินเท่าไร เสร็จแล้วก็เขียนชื่อร้าน ที่อยู่ รวมถึงชื่อเต็ม

ของผมไว้ที่ด้านหลัง ก่อนบอกว่าคราวหน้าให้มาหาผมตามที่อยู่นี้

หลังส่งอีกฝ่ายออกจากร้าน ผมก็ตื่นเต้นดีใจ บอกหมาซาน ให้รีบปิดประตู เปิดไฟ ขึ้นชมผืนหนังลึบกว่าผืนนั้นอีกหลายๆ รอบ เพราะไม่เคยมีผืนหนังผ่านมือมากมายแบบนี้มาก่อน หมาซาน ตรงเข้ามาลูบหนังหมีไปมาด้วยความตื่นเต้นพลางถามอย่างสงสัย "พี่เสี่ยวซี นี่มันหนังเจ้าบอดดำจริงหรือเปล่า"

ผมไม่สบอารมณ์ "ไอ้เวรเอ๊ย เวลาบอกให้หัดก็ไม่ยอมหัด ขนาดหนังหมีก็ยังบอกไม่ได้ แล้วคิดว่านี่หนังอะไร หนังวัวดำงั้นสิ?"

เห็นผมครี้มอกครี้มใจแบบนี้ หมาซานก็รีบพูดขึ้นมาทันที "โห พี่เสี่ยวซี มีตาทิพย์อย่างพี่อยู่ทั้งคน แค่ว่าดูตาตุ๋นได้แล้วว่าหนังอะไร แล้วผมยังจะต้องเรียนรู้เรื่องพวกนี้ไปทำไมอีก!"

ผมร้องคำออกมาคำหนึ่ง "ไอ้เวร ข้าเนี่ยระดับแห่งเจี่ยเลยนะเว้ย!" แต่ในใจกลับรู้สึกภูมิใจ มองดูผืนหนังที่อยู่ตรงหน้าด้วยท่าที่ไม่ลาบปลื้ม แต่พอเห็นผืนหนังสีขาวผืนนั้น ผมก็อดนึกสงสัยขึ้นมาไม่ได้ คนคนนั้น ไม่ขอค่าหนังผืนนี้เพิ่มเลยแม้แต่หยวนเดียว ไม่พูดถึงเสียด้วยซ้ำ หลังจากที่หยิบมันขึ้นมาพิจารณาดูโดยละเอียด ผมก็พบว่ามันเป็นหนังหมาป่า ที่อยู่ทางด้านบนคือหัวหมาป่าขนฟูกำลังแยกเขี้ยวยิงฟัน สมองถูกควักออกจนเกลี้ยง หนังผืนนี้เป็นหนังเก่าต่างจากหนังใหม่ผืนอื่นๆ

ผมพยักหน้า วางผืนหนังลง รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างติดปกติ หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งผมก็นึกขึ้นได้ จริงอยู่ที่ผืนหนังนี้เป็นหนังหมาป่าแน่ ไม่ว่าจะหัว ลำตัวหรือหางก็ถูกต้องไม่มีผิดเพี้ยน ทว่าหมาป่าล้วนขนเทา แขนงน้ำตาล ไม่มีหมาป่าที่ไหนที่จะขาวอย่างกับกระต่ายแบบนี้

หมาซานพิมพ์ "หนังหมาป่าขาวหาโคตรยาก แบบนี้ต้องทำเงินก้อนโตได้แน่!" เขากระซิบเสียงแผ่วออกมาติดๆ อีกประโยค "ว่าแต่มันคง

สุดท้ายคือลองดม หนึ่งแท่งไม่ว่าจะฟอกสักกี่ครั้งยังไงก็ยังคง มีกลิ่นติดอยู่ ไม่ใช่กลิ่นหอมกลิ่นเหม็นอะไรพวกนั้น แต่เป็น กลิ่นเฉพาะตัวของพวกมัน สิ่งนี้ทำเลียนแบบกันไม่ได้ ส่วนหนึ่งเทียม ไม่ว่าจะย้อมกลิ่นอะไรไว้ก็ไม่อาจกลบกลิ่นสารเคมีได้

ผมพิจารณาอยู่ครู่หนึ่ง ลูบได้ผืนหนังอีกที่ ก่อนจะทดลองดมดู ขนและหนังของมันทั้งแข็งทั้งสาก แถมยังมีกลิ่นสาบปนอยู่จางๆ รับรองได้ว่าต้องใช้หนังแท้อย่างไม่ต้องสงสัย ส่วนจะใช้หนังหมาป่า หรือไม่นั้นผมเองก็ไม่มั่นใจ

หนังหมาป่าหาได้ไม่ยาก ราคาคงวัดก็ไม่เท่าไร หนังหมาป่าชั้นดี ที่ผ่านการฟอกเป็นที่เรียบร้อยแล้วอย่างมากราคาก็ไม่กี่ปัน เทียบกับ หนังหมาทั่วไปแล้วแพงกว่ากันไม่กี่มากนัก ดังนั้นจึงไม่นิยมทำปลอม แม้หนังหมาป่าที่ผ่านมือผมไปจะมีจำนวนไม่มากนัก แต่หนังหมาป่าขนขาว แบบนี้เชื่อว่าพบบ้างได้บ่อยๆ

หมาป่าที่อยู่ในประเทศจีนส่วนใหญ่เป็นหมาป่าสีเทา ซึ่งก็คือ หมาป่ามองโกลนั่นเอง ขนของพวกมันสีเทาอมน้ำตาล ลักษณะคล้ายกับ หมาพันธุ์เยอรมันเชพเพิร์ด ว่ากันว่าในเขตซีจิ้งที่มีหิมะตกตลอดทั้งปีนั้น มีหมาป่าหิมะอยู่สายพันธุ์หนึ่ง ขนของมันเป็นสีขาว ทั้งนี้ทั้งนั้นก็ด้วยเพราะ มันใช้ชีวิตอยู่บนดินแดนหิมะ ทำให้ขนบนตัวของพวกมันเปลี่ยนไปตาม สภาพแวดล้อม แต่ปัญหาอยู่ตรงที่หมาป่าหิมะซีจิ้งนั้นผมเคยเห็นผ่านตา สัมผัสผ่านมือมาก่อน ขนของมันแท้แล้วเป็นสีเทาอ่อนๆ ไม่ได้เป็น สีขาวบริสุทธิ์เหมือนขนขาวแบบนี้

บ้าเอ๊ย หนังหมาป่าขาวบริสุทธิ์อย่างกับหิมะนี้ช่วยเปิดหูเปิดตามดม ดีแท้!

ผมคิดแล้วคิดอีก วันพรุ่งคงต้องไปขอคำชี้แนะจากไป๋หล่าง

สักหน่อยแล้ว ตอนหนุ่มๆ เขาตระเวนล่าหมาป่าอยู่ตามแนวชายแดน
จีน-รัสเซียโดยเฉพาะ รู้เรื่องหมาป่าดีที่สุด ไม่ว่าจะเขาอาจเคยเห็นก็ได้

ขณะที่ผมพลิกหนังหมาป่าดู ทันใดนั้นผมก็พบว่าบริเวณช่วงท้อง
ของมันมีรูเล็กๆ เรียงตัวกันอย่างเป็นระเบียบอยู่สองแถว คล้ายมีคน
ใช้เข็มเบอร์ใหญ่สุดแทงไว้ รูเล็กๆ พวกนี้มีไว้ทำไม หรือว่าจะมีคนวางงาน
ไม่มีอะไรทำ เขาของอะไรบางอย่างยึดไว้ด้านใน ก่อนจะเย็บมันเข้าหากัน

หมาซานเองก็รู้สึกคึกคัก เขาปูแผ่นหนังลงกับพื้นที่ละแผ่นๆ
จนทั่วทั้งห้อง ก่อนจะลงไปนอนแฉ่งแฉ่งอยู่บนนั้น บอกว่าอยากรู้ว่า
สัมผัสของผืนหนังราคาหลายสิบบหมื่นเป็นยังไง ผมตีเขาที่หนึ่ง
บอกให้รีบเก็บแผ่นหนังให้เรียบร้อย เกิดขนหลุดแม้เพียงเส้น ผมจะเข็น
ลูกกระปอกเขาทิ้งเสีย!

มีภรรยาว่า 'ร้านเล็กจกรวาลกว้างใหญ่ กาสุราตะวันจันทร์น่านเนิ่น'
อย่าได้นึกดูแคลนร้านของผมเชียว

ร้านนี้หากว่ากันแบบเท่าที่ตาเห็น ที่นี่ก็แค่ร้านขายหนังสัตว์ได้ดิน
ร้านหนึ่ง หากพูดกันให้ถูกต้อง ที่นี่เป็นท่าเรือเชื่อมต่อระหว่างด้านมืดกับ
ด้านสว่างของธุรกิจค้าหนังสัตว์ ไม่ว่าจะพรานป่ามือฉมังที่มีผืนหนังหรือ
ของป่าต้องห้ามอยากปล่อย พวกที่อยากเข้าป่าล่าสัตว์ ยิงปืนล่ากระต่าย
รวมถึงคนที่อยากซื้อหนังสัตว์หายากในห้องตลาด สัตว์ป่าหายากในป่าดิบ
พวกเขาล้วนมาหาผมได้ทุกเมื่อ ไม่มีปัญหา!

แน่นอน ธุรกิจผิดกฎหมายผมยอมไม่ทำ

ผมรับผิดชอบแค่เป็นคนกลางให้เท่านั้น มือข้างหนึ่งชักจูงผู้ขาย
มือข้างหนึ่งชักจูงผู้ซื้อ ส่วนเรื่องจะตกลงกันแบบไหน เจรจาเรื่องอะไร
ผิดไม่ผิดกฎหมาย ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับผมทั้งนั้น

แน่นอน หากเกิดเรื่องพวกคุณจะมาหาผมไม่ได้ เพราะผม

ไม่รู้ไม่เห็นอะไรด้วย และยังไม้รับผิดชอบอะไรทั้งสิ้น

ที่ว่าเมื่อการค้าสำเร็จผมก็ต้องขอชั้กค่าน้ำชาสักเล็กน้อย ขอโทษ
ครับ! ร้านค้าเล็กๆ แห่งนี้รับแต่เงินสดเท่านั้น

เงินนี้ไม่ได้ขโมยไม่ได้ข่งชิงใครมา แล้วทำไมผมต้องปฏิเสธด้วย!

ที่ประเทศจีน การทำการค้าด้วยความซื่อสัตย์สุจริตเป็นเรื่องสมัย
ศตวรรษที่ยี่สิบโน้น เดียวนี้หากอยากมีชีวิตเป็นผู้เป็นคนเหมือนกับคนอื่น
ก็ต้องรู้จักหลบตาข้างลี้มตาข้าง ทำธุรกิจสีเทาเล็กๆ ช่วยอำนวยความสะดวก
ให้ชาวบ้าน ถึงจะพอมีเงินเย็นกับเขาได้

แน่นอน โลกของพวกเขามาเพียผมยอมไม้เข้าไปยุ่งเกี่ยว ต่อให้
เงินมากสักแคไหน ไม้มีชีวิตได้ใช้ก็ไม้มีประโยชน์ คนแบบผม
แม้จะหาเงินได้ไม้มากแต่ก็สบายใจ คนเราต้องรู้จักพอ ไม้อย่างนั้น
อาจมีวันไหนสักวันที่พลังเปลอตกเข้าสู่วงโคจรที่ยากเกินกว่าจะถอนตัว

เพราะฉะนั้นผมถึงได้บอกว่าย่าได้ดูแลจนธุรกิจที่ปีๆ หนึ่ง
ทำการค้าแคไม้กี่ครั้งนี่เชียย เพราะความจริงแล้วเส้นทางสร้างผลกำไรนั้น
ล้นแเค่ล้นไหวออยู่ใต้ดินทั้งสิ้น

ธุรกิจค่านั่งสัตว์ลี้กล้าไม้ใช่น้อย!

หลังจากผ่านไปไม่กี่วัน เพราะเห็นว่าที่ร้านไม้มีการซื้อขายอะไร
ผมเลยตัดสินใจเข้าไปจับหลับอยู่ในห้อง ขณะกำลังหลับไม้รู้เรื่องรู้ราว
บอดใหญ่จ้าวก็โทรมา พอรับสายเสียงพูดร้อนรนราวกับไปลอนกันก็ตั้งขึ้น
"เสี่ยวซี เมื่อหลายวันก่อนเอ็งรับซื้อผืนหนังอะไรไว้บ้างหรือเปล่า!"

ผมกำลังงัวเงีย กว่าจะเข้าใจความหมายของอีกฝ่ายก็หลังจาก
ผ่านไปครู่หนึ่ง ผมโมโห ร้องถามออกไป "อ้าว! ผมทำธุรกิจเกี่ยวกับ
หนังสัตว์ ไม้รับซื้อผืนหนัง แล้วเฮียจะให้ผมทำอะไร"

บอดใหญ่จ้าวน้ำเสียงร้อนรน "ไอ้บ้า! เ็งคิดว่าข้ามีอารมณ์พูดเล่น
ด้วยหรือไง คิดดูให้ดีๆ เมื่อสองสามวันก่อนเ็งรับซื้อของเถื่อนอะไรไว้
หรือเปล่า ขอบอกให้รู้ คนที่เอาหนังมาขายให้เ็งเกิดเรื่องแล้ว!"

ผมได้สติขึ้นมาทันที "ถูกจับ? หรือว่ามันซัดทอดมาถึงผม"

"หะ! ถ้าแค่ถูกจับก็คงดีหรือก ไอ้หมอนั้นตายแล้ว!"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)